

зато га и нема код других јеванђелиста који говоре о догађају ученика са таласима и морем. Дубљи смисао ове приче је да Исус је „заиста Син Божји“. Све у овој причи тежи ка овом крајњем циљу. Карактер данашње јеванђелске приче је христолошки а проповед Цркве треба да буде христоцентрична. Не трба да наглашава и да говори о недостацима и слабостима верних, нити пак да зарад наше утехе подсеља на људску слабост и малOVERJE ученика и апостола, већ да веру утемељи на чврстом и крајеугаоном камену нашег битовања, на Исусу Христу.

У овом случају Петар за Јеванђелисту представља „образац“ човека који, иако по своме карактеру храбар и силан, у критичним тренуцима бива пољуљан и губи поверење у веру. Ово је једна страна, људска. Но постоји и друга страна неопходности свакога верника да живи у стварности а не у фантазијама.

Петар дакле и остали ученици који се налазе у лађи најпре мисле да је Онај кога виде на узбурканим таласима мора привићење-утвара зато њихов страх и сумње још више расту. Човек, нарочито онај верник не може да живи са утварама и фантазијама. Жуди за истином и стварношћу. А вера је пут-двиг ка истини. И зато чим чују глас свога Учитеља „Не бојте се, јасам, не плашите се“ окуражени враћају се назад у стварност. Петар налази своје истинско ја и због потврде истине баца се у море на позив познатог гласа. Но, ево где опет буде уплашен и малOVERAN. Сваки пут када изгуби осећај живог Христовог присуства почиње да се „дави“ и сваки пут када задобије веру и када узвикне „Господе спаси ме“, долази спасење...

Исус Христос јесте и увек остаје Господар историје и Онај који је присутан у њој и то је апсолутни и непоколебиви моменат и центар одзива наше вере и живота. У тешким и критичним тренуцима Христос је онај који нам говори: „Не бојте се, ја сам, не плашите се“. Оно што се од свих нас очекује је да не живимо познатим нам религијским фантазијама, да смо увек верни, снажни и храбри. Смирење и признање наше људске слабости и несавршености је један добар почетак, а све након тога долази присуством Христовим. Наша вера и наш живот у страшним бурмама и потонућима историје неопходно је да буде христоцентрична. Јер једино је Христос стабилан стожер нашег живота.

При храму Св.Константина и Јелене свакодневно се савршавају богослужења:

Јутарња 7.30 часова; вечерња 18 часова; акатист средом у 18 часова

Света Литургија

Средом 7.30 часова; недељом и празником 8 часова

куповином свећа у цркви помажете своју цркву

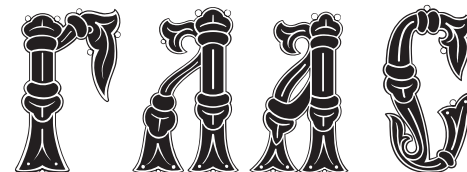
Храм Св.Цара Константина и Јелене

Трг Светог Саве бб

18000 Ниш

Телефон:018/535.333; 539.383

www.svkonstantin.org

ХРАМА СВЕТИХ КОНСТАНТИНА И ЈЕЛЕНЕ

Година 5.

14.Август 2011.л.г.

Број 128

ИЗНОШЕЊЕ ЧАСНОГ КРСТА

ТУМАЧЕЊЕ ЈЕВАНЂЕЉА У НЕДЕЉУ ДЕВЕТУ ПО ДУХОВИМА

Увод

Претходне недеље чули смо причу о чуду умножења хлебова и су-срели се са опасношћу која је настала због тренутних ентузијастичких тежњи народа и ученика Исусових жељних да погрешно протумаче то дивно дело чуда. Непосредна опасност настаје када Господа желе дасхвате као Месију који долази да изврши световну власт и да реши свакодневне животне проблеме људи.

Ова опасност, но истовремено и велико искушење, једног многобожачког поимања месијанства прати стари Израил током много векова, али и за нови Израил, народ Божји, постоји и прати ученике и апостоле на сваком кораку после упечатљивог дела Христовог.

Управо из тога разлога, како наглашава данашње Јеванђеље, Господ, након упечатљивог засићења мноштва народа само са пет хлебова и две рибе, „приморава“ (како каже грчки текст) своје ученике да се удаље од места чуда како би побегли од ентузијастичког и месијанског народног делиријума који хоће одмах „Исуса да начини царем“.

Никада дело и проповед Христова нису имали за циљ да створе месијанске ентузијастичке тежње нити нестварна романтичарска поимања о историјском двигу верних унутар историје. На сваком кораку, са потпуним реализмом, сагледавамо трагичну стварност, искушење пустиње и историје. Исто као што данас видимо ученике који улазе у један суров испит вере.

Пропратимо изблиза овај догађај и опипајмо заједно осетљиве стране агоније и пада-двигу ученика од вере до малOVERJE и од неверја до вере. Ово иди ми-дођи ми од неверја до вере и од вере до малOVERJE мање-више карактерише и духовни двиг свих нас. Ово је једно наше реално суочавање са вером у животу.

Пољуљаност лађе

Чудо о којем нам говори данашње Јеванђеље једно је од најупечатљивијих и најпоучнијих за све нас. Након једног напорног дана, пуног активности поучавања и чуда, Исус се сам повлачи на неко пусто место како би се одморио и помолио. И ученици, по Учитељевој заповести, улазе у једну лађу како би прешли на другу страну Тиверијадског језера, такође ради одмора и молитве. Пустиња много пута има значење себеу-средсређења и духовног двига.

И док лађа са ученицима броди мирно тихима језерским водама, изненада почиње дивљање јакога ветра усред ноћи. Иако су многи од њих искусни рибари упознати и са временским приликама, ученици неописиво бивају преплашени, нарочито због необјашњиве појаве. Искушење увек долази изненада и неочекивано и обично људе налази неприпремљене и нејаке да јој се супроставе.

Оци Цркве у представи лађе која је пољуљана таласима и у опасности од пловидбе преплашених бродара, виде опасности које подности и које ће у будућности имати Црква у историји са опасношћу да у бездан са собом повуче и верне. Оно што је неопходно да би се Црква и верни спасли јесте да се окрену ка Господу који долази на таласима. Док се лађа Цркве и верни налазе далеко од присуства Христовог опасност од потонућа је увек велика.

Многи савремени тумачи представу љуљања лађе поистовећују

24 САТА ДНЕВНО ЕПАРХИЈСКИ РАДИО Г Л А С
FM 92.00 MHz radio-glas.org

У СРЕДУ, 17. АВГУСТА 2011. У 18ч.

С БЛАГОСЛОВОМ

ЊЕГОВОГ ПРЕОСВЕШТЕНСТВА ЕПИСКОПА НИШКОГ

Г.Г. др Ј О В А Н А

У САБОРНОМ ХРАМУ СВ.ТОЈИЦЕ У НИШУ

ОБАВИЋЕ СЕ СВ.ТАЈНА ЈЕЛЕОСВЕЋЕЊА

са Црквом у периоду гоњења и непоредне опасности да верни изгубе своју веру. Јеванђеље је вазда савремено иако нам гоњења против Хришћанства и верних, са свом суровошћу прошлости, изгледају као нешто давно прошло и заборављено. Но ипак пољуљаност вере је случај свакодневице за сваког од нас и у намирнијим временим, чак и онда када Црква није гоњена већ хваљена за своја дела и када своје пастирске обавезе и духовну власт врши неометано.

Лично искушење

У историји је потврђено да у критичним тренуцима личног искушења и најјачи карактери и најжешћи у вери хришћани бивају пољуљани. Житија светих, Старечници и аскетски текстови пуни су приче о таквим личним перипетијама. Веома лако и најјачи у вери људи буду сурово искушавани у неком тренутку и доспу у малOVERJE. Јеванђелске приче често се односе на малOVERJE али и на неверје ученика Христових. И сам Христос их је у критичним тренуцима њиховог личног искушења упозоравао. А то важи и за све нас.

Ако је апостол Петар, свима познат по својој снажној вери и изузетној јачини карактера, пољуљан и почиње да се „дави“ у узбурканим таласима, како казује данашње Јеванђеље, јер је критичном тренутку уплашен и малOVERAN, колико је пре могуће да се то догоди свима нама...

У критичним тренуцима не треба нико да живи у илузијама и са лажним убеђењима да је јак и силан у вери. Исповедање слабости у духовним проблемима и крик за помоћ и спасење у најкритичнијем тренутку нашега живота двиг је спасења. То је и чини апостол Петар у тренутку свог потонућа и спашава се. То смо и ми призвани да чинимо, чедно и понизно, како бисмо се спасили, независно од тога да ли смо мало неверни или много малOVERни. Једино онда када доживљаваш снажно Божје присуство крај себе биваш спашен. У супротном ђаво попуњава празнину и одводи те у непрегледна искушења и у опасности сметености. Неопходно је једно реалистично суочавање са животом. Ко од нас није или неће доживети разочарања и сметеност од нас самих, од својих пријатеља и ближњих? Дављење наших снова и ишчекивања, глиб наших борби и настојања, нас самих и наших живота није само једна невероватна опасност већ свакодневна стварност.

Међутим, јеванђелска прича се не зауставља на глибу и опасности од смрти. У тами и у мраку изсијава светлост; „Исус пруживши своју руку ухвати га“. А спасење долази и самим поменом имена Христовог. Када се уверио да је Господ близу Петар бива охрабрен, надилази своје сумње и своје малOVERје и излази из таласа васцео.

Дубљи смисао приче

Случај Петрове перипетије свакако није главни циљ ове приче,